

CARTA DOMINICAL

10 DE FEBRER DE 2019

RESSÒ DE LA PARAULA

La malaltia, gràcia o desgràcia?

Per als qui estan bons, per a la societat del benestar, per a la joventut en general, la malaltia és un món normalment llunyà (tret, naturalment, d'aquells que per circumstàncies pròpies hi viuen a prop). Tanmateix, ningú no pot afirmar que “entén la vida”, o que coneix el sentit de l'existència, o que viu plenament, si no és capaç de donar raó i viure el fet de la malaltia.

Es parla més de malalties que de malalts. La malaltia apareix en els mitjans informatius, sobretot, quan és ocasió d'anunciar un avanç tecnològic, signe del progrés i del poder humà. Dels malalts se'n parla quan s'aconsegueix fer més suportable la malaltia des del punt de vista psicològic o simplement pal·liar el dolor físic.

Però ens preguntem pel problema profund, personal i vital, que planteja la malaltia. La malaltia constitueix una contradicció al nostre desig natural de viure i ser feliços. En si, sempre és un mal, una desgràcia. No concebem un déu, ni un altre ésser humà, que desitgi expressament la malaltia. Sempre haurem de fer el possible per a assolir la curació.

El problema és que la malaltia física o psicològica, no només afecta un òrgan o els mecanismes psicològics, sinó que també fa emmalaltir l'esperit. I aquesta malaltia és la més greu. És la malaltia del qui es rebel·la, reacciona agressivament, cau en la negativitat absoluta i en la desconfiança, deixa de creure i estimar... ¿Hi ha antídot, hi ha vacunes contra aquesta malaltia?

En efecte, hi ha medicina i tractament, actual i preventiu. També vacunes.

Jesucrist va curar molts malalts, va donar pa, va predicar, va ressuscitar morts, però no

ens donà receptes ni panacees. Ni tan sols va dir “soc el metge”. Però es va presentar a si mateix dient: soc el pa, soc la llum, soc l'aigua, soc la salut, és a dir, la salvació, el salvador, el Messies. Com si digués “soc la medicina i el metge”. Perquè més que donar una sèrie de pautes de conducta, més que receptes, el que va pretendre fou establir una relació d'amor, de discipulat i seguiment de la seva persona, caminar amb Ell, fer la vida en relació constant entre amics, entre deixeble i mestre. Fer la vida amb Ell, passi el que passi, siguin quines siguin les vicissituds que ens ofereixi l'existència concreta.

Eventualment, per tant, es tracta de “ser malalt al costat seu”. Llavors la malaltia – desgràcia es transforma, fins a arribar a ser, com diu sant Pau, un esdeveniment de gràcia (cf. 2Co 12,7-10):

- No desapareixeran les llàgrimes, però sí el plor desesperat i buit.

- La malaltia serà ocasió d'acceptació humil de la realitat (veritat) personal, dels seus límits i dependències.

- Les contrarietats i sofriments menors de la vida es convertiran en vacunes que predisposen a afrontar sofriments majors; seran assajos d'amor generós.

El malalt amb (al costat de) Crist serà un temple, lloc i font, d'amor on Ell es reflecteix i s'ofereix. “Vaig estar malalt i em vau visitar” (Mt 25,36).